

บทที่ 3

ตลาดหลักทรัพย์และองค์การกำกับในตลาดเงิน

3.1 ประวัติความเป็นมาของตลาดหลักทรัพย์ไทย

พัฒนาการของตลาดหลักทรัพย์ในประเทศไทยที่เริ่มเป็นทางการ เริ่มต้นในปี พ.ศ. 2505 โดยมีกลุ่มอุตสาหกรรมเอกชนได้ร่วมกันจัดตั้งสถานปริวรรตหุ้นในรูปแบบของห้างหุ้นส่วนจำกัด ในปีต่อมาได้เปลี่ยนเป็นบริษัทจำกัด และใช้ชื่อว่าตลาดหุ้นกรุงเทพจำกัด (Bangkok Stock Exchange) เป็นสถานที่อำนวยความสะดวกในการซื้อขายหลักทรัพย์แก่สมาชิก โดยมีหลักทรัพย์ที่ทำการซื้อขายจำนวนเพียง 35 หลักทรัพย์ โดยมีหลักทรัพย์ที่ซื้อขายกันบ่อยเพียง 7-8 หลักทรัพย์

ในปี 2510 รัฐบาลได้ริเริ่มที่จะพัฒนาตลาดทุนอย่างจริงจัง ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 2 ธนาคารแห่งประเทศไทยจึงว่าจ้างศาสตราจารย์ซิดนีย์ เอ็ม ร็อบบินส์ จากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย เป็นผู้วางแผนโครงการพัฒนาตลาดทุนในปี 2512 คณะทำงานของศาสตราจารย์ร็อบบินส์ได้ทำการศึกษาและเขียนรายงานเสนอต่อธนาคารแห่งประเทศไทยชื่อเรื่องว่า "A Capital Market in Thailand" โดยมีข้อเสนอแนะในการพัฒนาตลาดทุนไทย เช่น การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี และการแก้กฎหมายบางประการให้เอื้อต่อการลงทุน ในปี 2517 ได้มีพระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พ.ศ. 2517 จัดตั้ง "ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (The Stocks Exchange of Thailand)" ให้ดำเนินการในรูปของหน่วยงานที่ไม่หวังผลกำไร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวกในการซื้อขาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎหมายคุ้มครองผู้ถือหลักทรัพย์ การให้ข้อมูลข่าวสารในการซื้อขายหลักทรัพย์ เพื่อให้การซื้อขายหลักทรัพย์เป็นไปอย่างเรียบร้อย ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการออมและการระดมทุนในประเทศ ต่อมาในปี 2535 พระราชบัญญัติเก่าที่ได้ใช้มานาน ไม่เหมาะสมกับตลาดหลักทรัพย์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก จึงมีการออกพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ 2535 เพื่อปรับเปลี่ยนโครงสร้างในการกำกับดูแลตลาดทุนทั้งระบบ และจัดตั้งคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) และใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้มาจนถึงปัจจุบัน

3.1.1 โครงสร้างของตลาดหลักทรัพย์

การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ ผู้ลงทุนสามารถเลือกลงทุนในตราสารทุนออกใหม่ที่บริษัทที่มีความจำเป็นต้องระดมทุน นำออกจำหน่ายในตลาดแรก หรือตลาดหลักทรัพย์ออกใหม่ (primary market หรือ new-issued market) หรืออาจลงทุนในตราสารทุนที่ออกจำหน่ายหมุนเวียนอยู่ก่อนแล้ว ในตลาดรองเพื่อซื้อขายหลักทรัพย์ (secondary market) ซึ่งมีทั้งแบบตลาดรองที่เป็นทางการและตลาดรองที่ไม่เป็นทางการ

ตลาดแรก

ตลาดแรก (primary market) หมายถึง ตลาดที่มีการออกหลักทรัพย์ใหม่ที่ยังไม่เคยทำการซื้อขายมาก่อน นำออกมาขายเป็นครั้งแรก โดยธุรกิจที่ต้องการระดมทุนจะเข้าไปจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์เพื่อออกหุ้นสามัญใหม่ (initial public offerings : IPO) และนำออกขายให้กับสาธารณชน โดยจะนำเงินทุนที่ได้จากการระดมทุนเป็นใช้จ่ายในการขยายกิจการ เช่น การขยายสาขา การลงทุนในเครื่องจักรใหม่ ๆ หรือใช้เพื่อการชำระหนี้ของกิจการ เช่น การชำระหนี้เงินกู้ เพื่อรักษาสัดส่วนหนี้สินต่อทุน เป็นต้น แต่ถ้าหากกิจการออกหุ้นสามัญใหม่จำหน่ายแก่สาธารณชนโดยที่บริษัทมีหุ้นสามัญซื้อขายหมุนเวียนกันอยู่แล้วในตลาด เราจะเรียกการออกหุ้นสามัญชนิดนี้ว่า การออกหุ้นสามัญเพิ่มทุน (seasoned equity issues) ซึ่งการออกหุ้นเพิ่มทุนนี้จะทำให้มีจำนวนหุ้นสามัญหมุนเวียนในตลาดหลักทรัพย์มากขึ้น

ตลาดรอง

ตลาดรอง (secondary market) หมายถึง ตลาดที่มีการซื้อขายหลักทรัพย์ที่เคยออกขายมาแล้วในตลาดแรก ตลาดรองจึงเป็นตลาดซื้อขายหลักทรัพย์หมุนเวียน โดยผู้ที่เคยซื้อหลักทรัพย์จากตลาดแรก หากไม่ต้องการถือครองหลักทรัพย์นั้นอีก ก็จะขายหลักทรัพย์ให้แก่ผู้ที่ต้องการซื้อ โดยการซื้อขายหลักทรัพย์ที่เกิดขึ้นนี้จะไม่ทำให้ผู้ออกหลักทรัพย์ในตลาดแรกได้เงินทุนอีก ตลาดรองมีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากช่วยให้นักลงทุนมีสภาพคล่องเพิ่มขึ้น ซึ่งหากนักลงทุนมีความต้องการใช้เงิน หรือต้องการลงทุนในตราสารอื่นก็สามารถขายหลักทรัพย์ที่ตนถืออยู่ให้กับผู้อื่นได้ ถึงแม้ผู้ออกหลักทรัพย์จะไม่ได้ประโยชน์จากการซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดรอง แต่หากธุรกิจของผู้ออกหลักทรัพย์เป็นที่น่าสนใจของนักลงทุนในตลาดรอง การออกหุ้นสามัญเพิ่มทุนก็จะได้รับความเชื่อถือจากนักลงทุนเพิ่มขึ้นด้วย

ตลาดหลักทรัพย์ซึ่งเป็นตลาดรองของตราสารทุน สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ตลาดหลักทรัพย์ที่ไม่เป็นทางการ และตลาดหลักทรัพย์ที่เป็นทางการ

1. ตลาดหลักทรัพย์ที่ไม่เป็นทางการหรือตลาดต่อรอง (over-the-counter market : OTC) หมายถึง ตลาดที่มีการซื้อขายหลักทรัพย์ที่ไม่ได้จดทะเบียนอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ที่เป็นทางการ แต่อย่างไรก็ตามอาจมีการซื้อขายหลักทรัพย์ที่จดทะเบียนอยู่ในตลาดอย่างเป็นทางการด้วยก็ได้ โดยลักษณะตลาด OTC จะไม่มีข้อกำหนดที่เกี่ยวกับการจดทะเบียนเข้าเป็นสมาชิกของตลาด หรือไม่มีข้อกำหนดเรื่องคุณสมบัติของหุ้นที่จะเข้ามาซื้อขายในตลาด หุ้นที่ซื้อขายในตลาด OTC จะเป็นหุ้นใดก็ได้ หากมีผู้เต็มใจจะซื้อขาย และผู้ค้าหลักทรัพย์ (dealer) เต็มใจที่จะเป็นผู้ทำตลาด (market maker)

2. ตลาดหลักทรัพย์ที่เป็นทางการ (organized exchange) หมายถึง ตลาดที่ซื้อขายหลักทรัพย์จดทะเบียน (listed securities exchange) โดยหลักทรัพย์ที่จะจดทะเบียนจะต้องมีคุณสมบัติตามที่ตลาดกำหนด และมีข้อบังคับในการซื้อขายที่ดำเนินการโดยคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์ของตลาดหลักทรัพย์ในแต่ละประเทศเป็นผู้อำนวยการควบคุมในการจัดการซื้อขายให้ เป็นไปโดยบริสุทธิ์ยุติธรรม และเข้าถึงข้อมูลได้อย่างทั่วถึง

3.1.2 ดัชนีตลาดหลักทรัพย์

ดัชนีตลาดหลักทรัพย์ คือ ดัชนีราคาหุ้นของกลุ่มที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ทำให้นักลงทุนเข้าใจถึงภาพรวมของมูลค่าของหุ้น ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย

ดัชนีตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (SET index) เป็นดัชนีถ่วงเฉลี่ยของมูลค่าหุ้นจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ คำนวณจากมูลค่าตลาดรวมของหุ้นสามัญทั้งหมด ณ วันปัจจุบัน โดยคำนวณเปรียบเทียบกับมูลค่าตลาดรวมของหุ้นสามัญทั้งหมด ณ วันฐาน (30 เมษายน 2518) ซึ่งมีค่าดัชนีตลาดหลักทรัพย์ที่ 100 จุด โดยดัชนีตลาดหลักทรัพย์มีการแก้ไขปรับปรุงทุกครั้งที่มีการรับหุ้นจดทะเบียนใหม่ หรือหุ้นที่ถอดถอนออกจากตลาด หรือมีการเปลี่ยนแปลงฐานของหุ้นจดทะเบียน หรือปัจจัยอื่น ๆ ที่จะส่งผลกระทบต่อราคาตลาด

สูตรที่ใช้ในการคำนวณดัชนีตลาดหลักทรัพย์

$$\text{ดัชนีตลาดหลักทรัพย์} = \frac{\text{มูลค่ารวมของหุ้นสามัญทั้งหมดหลักทรัพย์ ณ วันปัจจุบัน}}{\text{มูลค่ารวมของหุ้นสามัญทั้งหมดหลักทรัพย์ ณ วันฐาน}} \times 100$$

ดัชนีราคาหลักทรัพย์ 50 (SET 50) เป็นดัชนีถ่วงเฉลี่ยของมูลค่าหุ้นจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งคำนวณจากราคาหุ้นจดทะเบียนเพียง 50 บริษัท คัดเลือกจากบริษัทจดทะเบียนที่มีมูลค่าหุ้นคำนวณตามราคาตลาด (Market Capitalization) สูง และมีสภาพคล่องในการซื้อขายสูงเปรียบเทียบกับวันฐาน (16 สิงหาคม 2538) โดยหุ้นในกลุ่ม SET50 จะมีการทบทวนทุก 6 เดือน

สูตรที่ใช้ในการคำนวณดัชนีราคาหลักทรัพย์ 50 (SET 50)

$$\text{ดัชนี SET 50} = \frac{\text{มูลค่ารวมของหุ้นสามัญ 50 หลักทรัพย์ ณ วันปัจจุบัน}}{\text{มูลค่ารวมของหุ้นสามัญ 50 หลักทรัพย์ ณ วันฐาน}} \times 100$$

3.1.3 ประเภทของนักลงทุน

นักลงทุนสามารถแบ่งออกได้เป็นสองประเภทใหญ่ ๆ คือ นักลงทุนสถาบัน (Institutional Investors) และนักลงทุนประเภทบุคคล (Individual Investors)

นักลงทุนสถาบัน (Institutional Investors) ตามคำจำกัดความของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ มีลักษณะเด่นดังต่อไปนี้

- มีเงินลงทุนจำนวนมาก สามารถกระจายการลงทุนได้อย่างกว้างขวาง
- มีอำนาจต่อรองด้านราคาหลักทรัพย์
- มีวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการลงทุนที่ชัดเจน
- มีข้อมูลและสามารถประเมินความเสี่ยงจากการลงทุนได้ดี
- มีการจัดการลงทุนเป็นระบบ และมีทีมงานรับผิดชอบชัดเจน
- มีต้นทุนในการดำเนินการต่ำกว่า

¹ สถาบันพัฒนาบุคลากรธุรกิจหลักทรัพย์. 2546 .ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับตลาดเงินและตลาดทุน. ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

- มีการกำกับดูแลโดยองค์กรที่เกี่ยวข้อง

นักลงทุนประเภทบุคคล (Individual Investors) มีลักษณะแตกต่างจากนักลงทุนสถาบันดังต่อไปนี้

- มีทุนทรัพย์น้อยกว่า กระจายการลงทุนได้น้อยกว่า ความเสี่ยงจึงสูงกว่า
- มีอำนาจต่อรองด้านราคาน้อยกว่านักลงทุนสถาบัน
- มีข้อมูลและความชำนาญในการลงทุนน้อย
- มักซื้อขายตามคำแนะนำของบริษัทนายหน้าค้าหลักทรัพย์

แนวคิดในการลงทุนของนักลงทุนทั้งสองประเภท

แนวคิดในการลงทุนของนักลงทุนสถาบันและนักลงทุนประเภทบุคคลมีแนวคิดหลัก ๆ ที่เหมือนกัน คือ ต้องการได้รับผลตอบแทนสูงที่สุดจากการลงทุนที่เลือก (Maximized return at assumed risk) โดยนักลงทุนทั้งสองประเภทต้องลงทุนภายใต้กฎระเบียบและข้อบังคับของตลาด แต่แนวคิดที่แตกต่าง จะมีประเด็นหลัก ๆ ดังนี้

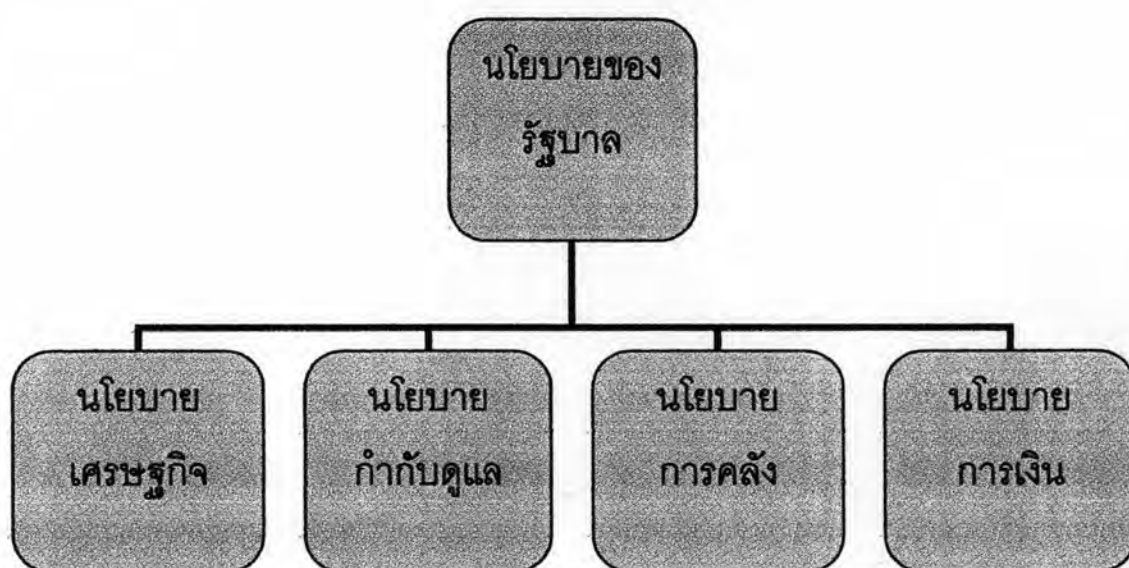
- ระดับความเสี่ยงที่ยอมรับได้ นักลงทุนสถาบันจะมีเกณฑ์ในการวัดความเสี่ยงอย่างเป็นทางการ โดยพิจารณาจากค่าทางสถิติที่ใช้วัดความเสี่ยงในการลงทุน เช่น ค่า Standard Deviation หรือค่า Beta Coefficient ของผลตอบแทนจากสินทรัพย์ทางเลือก ในขณะที่นักลงทุนประเภทบุคคลมีเกณฑ์ในการวัดความเสี่ยงไม่แน่นอน มักวิตกกังวลกับสถานการณ์การลงทุนในขณะนั้น ๆ เป็นอันมาก
- การกำหนดนโยบายในการลงทุน นักลงทุนสถาบันจะมีการกำหนดนโยบายที่แน่นอน มีแผนการลงทุนที่ชัดเจน โดยจะเปลี่ยนแปลงนโยบายต่อเมื่อเป็นมติของเสียงข้างมาก ในขณะที่นักลงทุนประเภทบุคคลมักปรับเปลี่ยนนโยบายอยู่บ่อยครั้ง
- การตัดสินใจลงทุน นักลงทุนประเภทบุคคลสามารถตัดสินใจได้คล่องตัวทันต่อสถานการณ์ ต่างจากนักลงทุนสถาบันที่มีระเบียบแบบแผน และตัดสินใจโดยคณะบุคคล ซึ่งอาจจะช้าและไม่ทันกาล

3.2 องค์กรกำกับในตลาดการเงิน

3.2.1 บทบาทของรัฐบาลในตลาดการเงิน

รัฐบาลเป็นผู้กำหนดนโยบาย และสนับสนุนให้เกิดสภาวะแวดล้อมในการดำเนินกิจกรรมในตลาดการเงิน โดยรัฐบาลออกกฎข้อบังคับและกำกับดูแลตลาด ส่งเสริมการพัฒนาตลาด ตลอดจนเข้าแทรกแซงเพื่อรักษาเสถียรภาพของตลาด

การกำหนดนโยบาย (Establishing The Policy)

ภาพที่ 3-1 การกำหนดนโยบายของรัฐบาล

นโยบายการคลัง (Fiscal Policy)

รัฐบาลโดยกระทรวงการคลังใช้เครื่องมืออันประกอบด้วยค่าใช้จ่ายของภาครัฐ และการเก็บภาษี เป็นตัวกระตุ้นหรือชะลอกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ด้วยการส่งผลทางตรงต่อความต้องการในสินค้าและบริการ

นโยบายการเงิน (Monetary Policy)

ธนาคารแห่งประเทศไทยมีหน้าที่ในการดำเนินนโยบายการเงิน กล่าวคือ การสร้างเสถียรภาพให้แก่ระบบเศรษฐกิจเพื่อให้เศรษฐกิจสามารถเจริญเติบโตได้อย่างต่อเนื่องมากกว่าจะช่วยให้เร่งการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโดยตรง เป้าหมายสูงสุดในการดำเนินนโยบายทางการเงิน คือ การสร้างเสถียรภาพให้แก่ระบบราคาในเศรษฐกิจ ซึ่งธนาคารกลางอาจจะเลือกใช้

เครื่องมือในการดำเนินนโยบายทางการเงินเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขึ้นกลางของนโยบายการเงิน เช่น เป้าหมายอัตราแลกเปลี่ยนหรือเป้าหมายปริมาณเงินก่อน โดยเชื่อว่าเมื่อบรรลุเป้าหมายขึ้นกลางแล้วจึงจะสามารถรักษาเสถียรภาพของระบบราคา ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของการดำเนินนโยบายทางการเงิน ในทำนองเดียวกันธนาคารกลางอาจดำเนินนโยบายทางการเงินเพื่อบรรลุเสถียรภาพของราคาโดยตรง ด้วยการใช้อัตราเงินเฟ้อเป็นเป้าหมายสูงสุดเลยก็ได้ ด้วยความเชื่อที่ว่านโยบายทางเศรษฐกิจไม่สามารถกระตุ้นเศรษฐกิจในระยะยาวได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นธนาคารกลางทั่วโลกจึงเน้นการสร้างเสถียรภาพระบบราคาให้กับเศรษฐกิจ โดยหวังว่าเมื่อระบบราคามีเสถียรภาพแล้ว ประชาชนจะสามารถตัดสินใจด้านการลงทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้เศรษฐกิจเติบโตอย่างต่อเนื่องในระยะยาว

เป้าหมายอัตราเงินเฟ้อ

ปัจจุบันธนาคารแห่งประเทศไทยใช้อัตราเงินเฟ้อเป็นเป้าหมายในการดำเนินนโยบายทางการเงิน โดยธนาคารกลางจะใช้อัตราดอกเบี้ยนโยบายเป็นเครื่องมือส่งสัญญาณเร่งหรือชะลออุปสงค์รวมในประเทศ เพื่อจัดการให้อัตราเงินเฟ้ออยู่ในระดับเป้าหมาย หากมีแนวโน้มว่าอัตราเงินเฟ้อสูงกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ ธนาคารกลางจะขึ้นอัตราดอกเบี้ยนโยบาย (RP14 วัน) ส่งผลให้ต้นทุนของการกู้ยืมเงินในระบบเศรษฐกิจสูงขึ้น การบริโภค การลงทุน ตลอดจนอุปสงค์รวมของประเทศชะลอตัวลง กดดันอุปสงค์รวมให้ชะลอลง และลดอัตราเงินเฟ้อให้อยู่ในระดับเป้าหมายในที่สุด ในทางกลับกันหากอัตราเงินเฟ้อมีแนวโน้มต่ำเป้าหมาย ธนาคารกลางจะลดดอกเบี้ยนโยบาย เพื่อเร่งอุปสงค์รวม และเพิ่มอัตราเงินเฟ้อให้เท่ากับเป้าหมายที่ตั้งไว้ การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยนโยบาย เป็นการส่งสัญญาณให้ผู้ที่อยู่ในระบบเศรษฐกิจได้ปรับพฤติกรรมของตนให้สอดคล้องกับคุณภาพที่ระดับราคาเปลี่ยนแปลงอย่างมีเสถียรภาพ

อัตราเงินเฟ้อ

เงินเฟ้อเป็นภาวะการณ์ที่ระดับราคาสินค้าและบริการโดยทั่วไปเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง หากระดับเงินเฟ้อสูงจะส่งผลให้เงินจำนวนเท่ากันในปัจจุบันสามารถซื้อสินค้าได้น้อยลงเมื่อเทียบกับเงินจำนวนเท่ากันในอดีต หรืออำนาจซื้อของเงิน (purchasing power of money) ลดลง โดยสาเหตุของเงินเฟ้อสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประการ คือ

1. เงินเฟ้อที่เกิดจากแรงดึงของอุปสงค์ (Demand Pull Inflation) เกิดขึ้นเนื่องจากความต้องการซื้อของประชาชนเพิ่มขึ้นมากอย่างต่อเนื่อง โดยสาเหตุที่ประชาชนมีความต้องการสินค้ามากขึ้นอาจมาจากปริมาณเงินที่ประชาชนถืออยู่มีมากเกินไป จึงเกิดการใช้จ่ายในปริมาณที่

สูง จึงเรียกเงินเพื่อประเภทนี้ว่า เงินเพื่อที่เกิดจากอุปสงค์ ซึ่งความต้องการซื้อนี้มีมากเกินกว่ากำลังการผลิตของผู้ผลิต และผู้ผลิตไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการได้ทัน ก่อให้เกิดภาวะขาดแคลนสินค้าขึ้น ราคาสินค้าโดยทั่วไปจึงขยับสูงขึ้น

2. เงินเพื่อที่เกิดขึ้นมาจากแรงผลักดันของต้นทุนการผลิต (Cost Push Inflation) เงินเพื่อประเภทนี้ เกิดจากการเพิ่มขึ้นของปัจจัยทางด้านต้นทุนการผลิต ไม่ว่าจะเป็นค่าจ้างแรงงาน ค่าขนส่งและค่าวัตถุดิบที่เพิ่มสูงขึ้น รวมถึงค่าน้ำมันซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักของธุรกิจหลายประเภท ราคาสินค้าจึงปรับตัวสูงขึ้นตามต้นทุนการผลิต

ผลกระทบของเงินเพื่อกับตลาดหุ้น

ผลกระทบของเงินเพื่อกับตลาดหุ้นมีผลกระทบหลัก ๆ สองประการ

1. รายได้ที่แท้จริงของบริษัทจดทะเบียนมีค่าลดลง เมื่อต้นทุนกิจการเพิ่มขึ้น กิจการจึงจำเป็นต้องปรับราคาสินค้าเพิ่มขึ้นทำให้ราคาสินค้าโดยรวมสูงขึ้น ประชาชนจึงมีกำลังซื้อลดลง ทำให้ต้องลดการใช้จ่ายลงส่งผลให้กิจการขายสินค้าได้น้อยลง และกำไรก็ลดลงตามไปด้วย ส่งผลให้ผลประกอบการของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ไม่เป็นที่สนใจของนักลงทุน ราคาหลักทรัพย์จึงตกลง อีกทั้งกระแสเงินสดที่ได้รับมีค่าที่แท้จริงลดลง

2. ตลาดหลักทรัพย์ได้รับความสนใจน้อยลง เมื่อเกิดภาวะเงินเพื่อขึ้น รัฐบาลก็จะออกมาตราการเพื่อควบคุมเงินเพื่อ อันได้แก่ การออกพันธบัตร และการขึ้นอัตราดอกเบี้ย เพื่อดึงดูดให้ประชาชนใช้จ่ายน้อยลง การเพิ่มดอกเบี้ยหรือการขายพันธบัตรเป็นการดึงนักลงทุนจากตลาดหุ้นให้ไปลงทุนในสินทรัพย์ประเภทอื่นซึ่งมีผลตอบแทนดีขึ้นและมีความเสี่ยงน้อยลง

3.2.2 การกำกับดูแล (Supervision)

ภาพที่ 3-2 การกำกับดูแลในตลาดการเงิน

กระทรวงการคลังมีหน้าที่หลักในการกำกับดูแลตลาดเงินและตลาดทุน โดยกระจายความรับผิดชอบให้กับหน่วยงานหลาย ๆ หน่วยงาน แต่กระทรวงการคลังยังคงควบคุมระดับนโยบาย หน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลกิจการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจตลาดทุน คือ สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งมีหน้าที่ในการออกกฎข้อบังคับและกำกับดูแลตลาด เพื่อให้มั่นใจว่าผู้ที่อยู่ในตลาดสามารถปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ

1. เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของนักลงทุนรายย่อย
2. เพื่อรักษาเสถียรภาพและความน่าเชื่อถือของตลาด
3. เพื่อการสนับสนุนการดำเนินงานของตลาดให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น